

Beskikkelse vil blive større eller mindre, end det vil blive i den borgerlige Retspleje.

Et lignende Spørgsmaal kan fremkomme med Hensyn til den Bestanddel af Sagen, hvori en Forsvarer kan indtræde, nemlig om dette ogsaa skal gælde Forundersøgelsen. Med Hensyn til Forsvarens Adgang til at deltage i denne er der jo ogsaa til Dels Uenighed mellem Folketing og Landsting. Derom er der i alt Fald ikke Tale i nærværende Forslag, og jeg vil antage, at der maaske, selv om man i den borgerlige Retspleje skal komme til, at endog en offentlig beskikket Forsvarer skal kunne indtræde under Forundersøgelsen, dog vil være særlige militære Forslag, som hindre, at man udstrækker denne Beføjelse til at gælde ogsaa i Krigsforhørene. Jeg er i alt Fald ganske paa det rene med, at det var rigtigt, naar man i Folketinget ikke fulgte det fra nogle Medlemmer fremsatte Forslag om at aabne Adgang for Forsvareren ogsaa til Forhørene. Jeg tror ikke, at det kunde være en for Tiden passende Indrømmelse overfor Ønsket om at reformere den militære Retspleje paa det bestaaende Retsgrundlag.

Jeg nævner et andet Punkt, der ogsaa er af Vigtighed, og hvor den Ordning, her indføres, meget væsentligt kommer til at afvige fra, hvad man vil komme til, naar den borgerlige Retspleje bliver omordnet: Forholdet mellem Krigsretten og Overkrisretten. Det er jo rigtigt ordnet her i Overensstemmelse med, hvad der nu er gældende Ret ogsaa i den borgerlige Retspleje, saaledes at alle Straffesager høre under Underretten, og at Ankeinstansen, Overretten, kun er Ankeinstans. Men paa et helt andet Grundlag hviler jo det nuværende og alle tidligere Forslag om en Omordning af den borgerlige Retspleje. De gaa nemlig ud paa under Hensyn til Forbrydelsens og Straffens Størrelse at ordne det saaledes, at de større Forbrydelser med de større Straffe umiddelbart kommer for Landsretten — altsaa det, der vil svare til Overkrisretten her — og ikke blot ifølge Anke, medens omvendt Underretten kun beholder de mindre Straffesager med eventuel Anke til Overretten. Det er altsaa et helt forskelligt Grundlag. Hvorvidt det Grundlag, man vil komme til, naar den borgerlige Retspleje en Gang omordnes, lader sig overføre paa den militære Retspleje, derom kan der vistnok være meget stor Tvivl, men det foreligger jo altsaa ikke, og der kan ikke ved Vedtagelsen af Forslaget, som det er,

rejses nogen Hindring for senere at skride til en saadan Principændring, som det vilde være, hvis man i den Henseende fulgte den borgerlige Retsplejes Ordning. Bortset altsaa fra denne Sammenligning, jeg har tilladt mig gøre paa enkelte Punkter mellem det foreliggende Forslag og den borgerlige Retspleje, forekommer Lovforslaget mig ellers ikke at frembyde Grund til nogen væsentlig Indvending. Med Hensyn til et enkelt Punkt, som indeholdes i § 14, vil jeg dog gøre opmærksom paa, at naar det, som der siges, skal fortolkes i Overensstemmelse med, hvad Ændringsforslaget, der blev vedtaget i Folketinget, har tilsigtet, rammer det aldeles ikke sit Maal. Der er i § 14 Tale om, at der ved Dommen tillægges de beskikkede Sagførere foruden Godtgørelse for hafte Udgifter et Salær i Overensstemmelse med den borgerlige Retspleje; og saa hedder det videre: „Disse Omkostninger udredes af Statskassen, hvis tiltalte fritages for eller paa det Tidspunkt, da Dommen vil være at fuldbyrde, ikke er i Stand til at betale dem.“ Det skal nu i Overensstemmelse med, hvad Hensigten har været, forstaas paa den Maade, at der, naar domfældte paa den Tid, Dommen i øvrigt bliver at fuldbyrde, ikke har de fornødne Midler til Udredelse af alle Omkostninger, ikke senere kan rejses Krav paa ham i den Anledning. Dertil er at bemærke, at § 14 for det første kun taler om „disse Omkostninger“, altsaa det Honorar, der skyldes Sagføreren, og de Udgifter, han har haft. Og dernæst taler den jo kun om, hvad der skal udredes af Statskassen. Men den udelukker jo aldeles ikke, at Statskassen kan og maa udrede Udgiften med Forbehold af sin Ret til Regres til den domfældte. Saaledes er det jo ogsaa i den borgerlige Retspleje, baade i den gældende Ret og efter den ny Lov, at alle disse Udgifter udredes af Statskassen med Forbehold af, som det udtrykkelig hedder, at kræve dem tilbage af den, som bliver dømt til at betale dem. Noget andet staar der ikke her. Der staar kun det, som jeg finder ret mærkeligt og ejendommeligt, at Sagførerne skulle vente med deres Salær, indtil det er prøvet, om det kan faas hos den domfældte, i Stedet for at det rimelige vilde være, at de, som Tilfældet er i den borgerlige Retspleje, faa deres Salær straks, og at det offentlige eksekverer Dommen. Men, som sagt, det andet Punkt, at den sagsøgte, den domfældte, skulde være fri, saa snart han blot ikke paa det nævnte Tidspunkt har